

Arrest

nr. 182 492 van 20 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 24 mei 2015 België is binnengekomen, diende op 26 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 27 september 2016 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 27 september 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 26/05/2015

Overdracht CGVS: 14/09/2015

U werd op 3 december 2015 van 14.17u tot 17.42u en op 17 februari 2016 van 09.36u tot 11.36u gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat meester Lippens was gedurende beide gehoren aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Adeecadee in de regio Sool, gelegen in de Somalische regio Puntland. U behoort tot de Dulbahante subclan van de Darood. In 2003 werd u verliefd op O. O. O., een jongen uit uw dorp. Omdat hij behoorde tot de minderheidsclan Madibaan eiste uw familie dat u de omgang met deze jongeman stop zette. Op tien oktober 2004 bezegelde u in de stad Las Anod een voorhuwelijkse plechtigheid (meher) met O. zonder het medeweten van uw familie. Omdat u vanwege uw relatie met O. uw familie ten schande had gemaakt huwelijkte uw vader u uit aan A. A. A., een oude clangenoot langs vaderskant. U vertelde uw vader tevergeefs dat u niet met deze oude man wilde huwen en beloofde dat u het contact met de madibaan zou verbreken. U vertelde uw vader niet over het huwelijk dat u met O. afgesloten had. U bleef stiekem afspraken regelen met uw geliefde. Toen jullie op een avond werden betrapt werden jullie door uw oom en neef meegenomen. U en uw vriend werd mishandeld door uw familieleden. Enkele dagen later, op 8 februari 2005, werd u zonder ceremonie of feest uitgehuwelijkt aan de oude man, die toen meer dan zeventig lentes telde.

Ook na uw uithuwelijking bleef u bijna dagelijks met uw minnaar afspreken in het huis van een vriendin in uw dorp. U kreeg drie kinderen van uw minnaar. Uw echtgenoot veronderstelde ten onrechte dat hij de vader van deze kinderen was. Toen uw echtgenoot na een lang verblijf in Nairobi naar huis terugkeerde en zag dat u opnieuw zwanger was rook hij onraad. Hij confronteerde u met het feit dat u nog menstrueerde op het moment van zijn vertrek. Uw echtgenoot riep de mannelijke familieleden bijeen voor overleg. U werd hierbij mishandeld. U vertelde uw familieleden dat uw vier kinderen niet door de oude maar door de jonge man verwekt werden. Uw familieleden verwittigden de politie. Na ondervraging werd u in de gevangenis opgesloten.

Uw vierde kind werd in de gevangenis op de wereld gebracht. U diende een aantal maal voor de rechtbank te verschijnen. U vertelde de rechter dat u tegen uw zin uitgehuwelijkt werd aan de oude man hoewel u in alle discretie gehuwd was met uw minnaar. U vertelde de rechter dat uw eerste echtgenoot waarschijnlijk nog de huwelijksakte in bezit had die door de sheikh was uitgereikt. Uw familieleden verweten de rechter teveel naar u te luisteren, stelden dat u geen bewijs had van het huwelijk met de madibaan, en dus kinderen had verwekt in een overspelige relatie. De rechter verwees uw dossier naar de islamitische rechtbank. Twee maanden na deze doorverwijzing werd u opgeroepen. Ook daar vertelde u dat uw eerste echtgenoot een huwelijksakte had ontvangen van de sheikh en dat hij de getuigen kende. Toen u de tweede maal voor de islamitische rechtbank verscheen zweerden uw familieleden dat u overspel pleegde. U werd veroordeeld tot de doodstraf door steniging en werd naar de gevangenis teruggebracht. U kon uit de gevangenis ontsnappen doordat uw moeder erin slaagde een bewaker om te kopen. Een wagen bracht u van Las Anod naar Hargeisa. Vanuit Hargeisa reisde u naar Ethiopië. In Addis Abeba nam u het vliegtuig naar een onbekend Europees land. De smokkelaar zette u op de trein. Op 24 mei 2015 zou u op Belgisch grondgebied aangekomen zijn. Op 26 mei 2015 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaart niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat u vreest gedood te worden door de Somalische autoriteiten en door uw familie. Tevens stelt u het slachtoffer te zijn van genitale mutilatie. U verklaart te vrezen dat uw dochters in Somalië eveneens slachtoffer zullen worden van deze praktijk. Ter staving van uw asielrelaas legt u een medisch attest neer betreffende de genitale mutilatie die u onderging.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) wijst er vooreerst op dat de identiteit van een asielzoeker een kernelement uitmaakt in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van dit fundamentele gegeven dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan de asielzoeker toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot onderzoek van zijn aanvraag. Het CGVS erkent dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker het moeilijk kan maken om een sluitend bewijs van de voorgehouden identiteit voor te leggen. U verklaart tijdens het gehoor nooit een identiteitsdocument of geboorteakte te hebben gehad in uw land van herkomst (cgvs 03.12.2015, p.3). Desgevallend moet de asielzoeker dan zijn of haar identiteit aantonen op basis van zijn of haar

verklaringen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw opleidingsniveau en de wijze waarop u van Addis Abeba naar Europa reisde allerminst overtuigen.

Zo moet worden opgemerkt dat u bij de Dienst vreemdelingenzaken aangeeft nooit formeel onderwijs te hebben genoten. U zou wel koranonderricht hebben gekregen, en enkel een beetje Somali kunnen lezen (verklaring DVZ – vraag 11). Tijdens uw gehoren voor het CGVS bleek u echter bijzonder vlot de tolknotities te kunnen meelezen, ook wanneer het notitieblad voor u bijna geheel omgekeerd lag, en corrigeerde u de tolk meermaals tijdens het noteren (cgvs 03.12.2015, p.19). Bij aanvang van het tweede gehoor schreef u uiteindelijk zelf de naam van uw dorp neer op het notitieblad van de tolk omdat u het niet eens was met de wijze waarop de tolk de naam noteerde (cgvs 17.02.2016, p.1). Voorgaande vaststelling roepen bijzonder ernstige vragen op betreffende uw voorgehouden lage scholingsgraad en uw bewering dat u enkel een beetje kan lezen. Wanneer het CGVS u hiermee confronteert herhaalt u nooit formele scholing te hebben genoten en enkel koranonderricht te hebben gehad. U verklaart plots wel dat u in de madrassa niet enkel leerde lezen maar ook schrijven (cgvs 03.12.2015, p.19). De vaststelling dat u betreffende uw scholingsniveau niet alleen weinig aannemelijke maar ook inconsistente verklaringen aflegt doet het ernstige vermoeden ontstaan dat u voor de Belgische asielinstanties uw werkelijke identiteit wil verhullen en uzelf ten onrechte het profiel van ongeschoolde vrouw wil aanmeten.

De hiervoor gemaakte bedenkingen betreffende uw voorgehouden identiteit worden versterkt door uw weinig aannemelijke verklaringen over de wijze waarop u van Addis Abeba naar Europa reisde. Zo verklaarde u op de Dienst vreemdelingenzaken niet te weten met welke vliegtuigmaatschappij u van Addis Abeba naar Europa reisde noch wat de eindbestemming van uw vlucht was (verklaring DVZ – vraag 33). Ook op het CGVS stelt u enkel te weten dat u in een Europees land aankwam, en niet weet of dit België betrof. U verklaart zich evenmin de naam van de stad of de naam van de luchthaven waar u aankwam te kunnen herinneren (cgvs 03.12.2015, p.6). Zoals hiervoor reeds werd opgemerkt blijkt uit uw gedragingen tijdens de gehoren voor het CGVS dat u vlot leest en schrijft. Redelijkerwijs mag aangenomen worden dat een vluchteling interesse vertoont in zijn of haar eindbestemming en bijgevolg duidelijke verklaringen kan afleggen betreffende de vliegtuigmaatschappij waarmee hij of zij reisde of betreffende de stad, de luchthaven of het land waarheen hij of zij reisde. Dat u beweert geen van deze elementen te kennen roept dan ook ernstige vragen op.

Verder is het opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaart enkel te weten dat u tijdens uw vlucht het rood paspoort gebruikte van de Somalische vrouw van de smokkelaar maar niet te weten onder welke nationaliteit u reisde (verklaring DVZ – vraag 33 en CGVS 03.12.2015, p.7). Gevraagd of het een Somalisch paspoort betrof antwoordt u ontkennend en herhaalt u niet te weten in welk land het paspoort dan wel uitgegeven werd. Wanneer het CGVS informeert wat u aangaande uw nationaliteit diende te vertellen in geval van een controle verklaart u dat u zou verwijzen naar uw eigen nationaliteit, de Somalische, en steeds zegt dat u Somalische bent. Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat het paspoort waarmee u reisde niet in Somalië uitgegeven werd en nogmaals bevraagd wat u bij een individuele controle moest vertellen betreffende uw nationaliteit stelt u dat de smokkelaar in geval van een controle het woord zou voeren. Wanneer het CGVS u er op wijst dat in Europese luchthavens individuele identiteitscontroles uitgevoerd (kunnen) worden en informeert wat u dan betreffende uw nationaliteit moest vertellen stelt u dat de smokkelaar u enkel de naam en leeftijd van zijn echtgenote meegaf maar niet haar nationaliteit. Daarop geeft u aan plots te beseffen dat u met een Belgisch paspoort reisde (cgvs 03.12.2015, p.7-8). Deze voorstelling van uw illegale passage door een Europese luchthaven kan niet overtuigen. Bij aankomst in een Europese luchthaven bestaat steeds de mogelijkheid van een individuele identiteitscontrole. Er kan dan ook worden verwacht dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen betreffende de door u gebruikte documenten en voorgehouden nationaliteit tijdens uw vlucht. Uw bewering dat u zelf van niets wist en dat de smokkelaar de grenspolitie uitleg zou verschaffen over uw nationaliteit overtuigt dan ook niet. Bovendien roept uw plotse bewering tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u onder de Belgische nationaliteit reisde vragen op. U verklaarde immers zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als aanvankelijk tijdens het gehoor voor het CGVS geen idee te hebben in welk land het door u gebruikte paspoort uitgegeven werd. Dat u zich op het CGVS na een zestal vragen betreffende de nationaliteit waaronder u reisde plots herinnert dat u een Belgisch paspoort gebruikte is niet geloofwaardig. Wanneer u bovendien tijdens het tweede gehoor voor het CGVS dezelfde vragen gesteld worden stelt u nogmaals dat u geen idee heeft onder welke nationaliteit u reisde en maakt u geen melding meer van een Belgisch paspoort (cgvs 17.02.2016, p.12-13).

Bijkomend kan nog gewezen worden op uw enigszins merkwaardige verklaringen betreffende uw reisgezellen. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat u samen met de smokkelaar en diens kinderen reisde, waarbij u het paspoort van de echtgenote van de smokkelaar gebruikte. De namen van de kinderen van de smokkelaar blijkt u, in tegenstelling tot de nationaliteit dewelke u tijdens uw vlucht gebruikte, feilloos voor de geest te kunnen halen (cgvs 03.12.2015, p.6-7). Op het einde van

het tweede gehoor stelt u aangaande een mogelijke controle door de grenspolitie bovendien dat u geen argwaan wekte omdat jullie als familie beschouwd werden en uw kinderen bij u waren. Wanneer het CGVS uw bewering, dat uw kinderen u vergezelden tijdens de vlucht, herhaalt antwoordt u bevestigend. Slechts wanneer er gevraagd wordt of u de kinderen van de smokkelaar bedoelt herstelt u zich aarzelend en antwoordt u bevestigend. De hiervoor opgesomde elementen doen het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke identiteit en/of de door u gebruikte identiteitsdocumenten en reisgenoten tijdens uw vlucht van Ethiopië naar België.

Al evenmin overtuigt uw bewering dat u tot uw aanhouding in juni 2013 in het dorp Ade Adeye verbleef. Wanneer het CGVS informeert of uw geboortedorp een groot dorp is stelt u dat het niet groot of niet klein was. Gevraagd hoeveel families er wonen stelt u dat het er heel veel zijn, en dat u dat niet kan tellen omdat het over meer dan één of twee families gaat en dit uw begripsvermogen te boven gaat (cgvs 03.12.2015, p.10-11). Ook tijdens het tweede gehoor blijkt u niet in staat om het aantal inwoners van uw dorp te schatten. Wanneer de protection officer van het CGVS informeert of uw dorp eerder 50, eerder 500 of eerder 5000 inwoners telt blijkt u wel de cijfers hoger dan twee te kunnen hanteren en verklaart u dat het tussen deze twee uitersten ligt (cgvs 17.02.2016, p.9). Zoals hiervoor reeds werd opgemerkt bleek u tijdens de gehoren niet enkel in staat de tolknotities te lezen maar deze ook te corrigeren waar u dat nodig achtte. Uit de bij het administratief dossier gevoegde satellietbeelden blijkt bovendien dat uw geboortedorp slechts een vijftigtal huizen telt. Van een persoon die verklaart haar ganse leven in een dorp te hebben gewoond en die goede lees- en schrijfvaardigheden bezit mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij duidelijke verklaringen aflegt over het aantal inwoners dat haar dorp telt. Overigens kan ook van een laag opgeleid persoon worden verwacht dat zij aannemelijke verklaringen aflegt met betrekking tot de onmiddellijke leefomgeving. worden gesteld met betrekking tot een laag opgeleid persoon

Niet alleen legt u bijzonder weinig aannemelijke verklaringen af betreffende uw identiteit, uw dorp van herkomst en uw reisroute. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat uw beweringen betreffende uw problemen in uw thuisland allerm minst overtuigen. Zo stelt u dat uw relatie met O. O. O., uw jeugdvriend die tot de madibaan minderheidsgroep zou behoren, in 2003 aanving (cgvs 03.12.2015, p.9) waarna jullie zich 8 februari 2004 huwden (cgvs 17.02.2016, p.3). Over de aanwezigen tijdens uw (voor)huwelijk met O. beweert u op het ene moment tijdens het gehoor dat enkel uzelf, uw echtgenoot, twee familieleden van uw echtgenoot en uw vriendin aanwezig waren (cgvs 17.02.2016, p.3) om even later tijdens het gehoor dan weer te beweren dat er nog jongeren uit Las Anood, vrienden van uw echtgenoot, aanwezig waren als getuigen (cgsv 17.02.2016, p.7-8). U verklaart verder dat jullie huwden omdat uw familie op de hoogte was gekomen van jullie relatie. U stelt dat jullie de relatie publiek wilden maken na jullie huwelijk in de hoop dat uw familie uw partner zou aanvaarden cgvs 17.02.2016, p.6-7). Wanneer het CGVS echter informeert wat u na het afsluiten van het huwelijk met de madibaan vertelde aan uw familie antwoordt u dat u helemaal niets vertelde en zij er niet achter kwamen dat jullie gehuwd waren. U verklaart verder dat u niemand ooit iets vertelde over uw huwelijk en het zelfs in de rechtbank niet vertelde. Deze voorstelling van de feiten roept ernstige vragen op. Van iemand die beweert dat zij van plan was in het geheim te huwen om nadien pas de toestemming van haar ouders te vragen, een praktijk die zoals u terecht stelt bijzonder veel wordt toegepast in Somalië, mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij na terugkeer haar familie op de hoogte brengt van het afgesloten huwelijk. De vaststelling dat u dit niet deed, ook niet op het moment dat uw familie u dreigde uit te huwelijken aan uw tweede echtgenoot, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat u wenste uw huwelijk publiek te maken in de hoop de goedkeuring te verkrijgen. Bovendien kan gewezen worden op uw weinig consistente verklaringen aangaande het tijdstip waar op u uw huwelijk met O. publiek maakte. Zo stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS enerzijds dat u zelfs voor de rechtbank niets vertelde over uw huwelijk met O. om onmiddellijk hierna te beweren dat u het wel aan de rechter vertelde (cgvs 17.02.2016, p.7). Een begin van materieel bewijs ter staving van uw huwelijk(en) legt u niet neer.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bijkomend ondergraven door de bijzonder weinig aannemelijke verklaringen die u aflegt over uw geheime relatie met O. O. O. nadat u gedwongen uitgehuwelijkt werd aan A. A. A. Zo verklaart u dat uw familie u gedwongen uithuwelijkte nadat zij op de hoogte kwamen van uw relatie met O. Redelijkerwijs mag dus aangenomen worden dat uw familie en clan, bewust van uw liefde voor een lid van een minderheidsgroep, enige achterdocht koesterden en zowel u als uw minnaar ook na uw uithuwelijking nauwlettend in het oog hielden. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat in een plattelandsdorp waarvan de meerderheid van de inwoners tot uw clan behoren en waar er slechts drie madibaan families wonen (cgvs 03.12.2015, p.11-12) het doen en laten van een vrouw die uitgehuwelijkt werd nadat zij betrap werd op een relatie met een madibaan bijzonder nauwgezet wordt opgevolgd.

Ondanks dat uit de bij het administratief dossier gevoegde satellietbeelden blijkt dat Ade Adeye een klein dorp is met de daarbij horende sociale controle stelt u dat u tussen 8 februari 2005, de datum van

uw huwelijk met A., en juni 2013, de datum van uw arrestatie, bijna dagelijks afspraak met uw minnaar in het huis van een vriendin op enkele minuten stappen van uw eigen huis (cgvs 03.12.2015, p.21-22). Uit deze afspraken kwamen drie kinderen ter wereld. Uw zwangerschap van het vierde kind van uw minnaar zou geleid hebben tot uw arrestatie. Wanneer het CGVS enigszins verwonderd informeert hoe u er meer dan acht jaar lang in slaagde uw relatie verborgen te houden hoewel u zowat elke dag in uw eigen dorp met uw minnaar afspraak overtuigen uw verklaringen allerm minst. Zo stelt u dat uw oudere echtgenoot erg vaak van huis was (cgvs 03.12.2015, p.22). Ook op het moment van uw asielaanvraag beweerde u dat uw echtgenoot vaak weg was omdat u zijn tweede vrouw was (vragenlijst CGVS - vraag 5). Deze verklaring roept vragen op. Zoals hiervoor reeds werd gesteld mag aangenomen worden dat niet enkel uw echtgenoot maar ook de andere leden van uw familie en clan uw doen en laten in het oog hielden gezien u als ongehuwde vrouw betrapt werd met een madibaan. Bovendien beweerde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS eveneens dat uw echtgenoot gescheiden was van zijn eerste echtgenote en zijn tweede echtgenote in Saoedi-Arabië nooit bezocht, wat uw bewering dat u uw gangen kon gaan omdat uw echtgenoot veelvuldig van huis was op losse schroeven zet (cgvs 03.12.2015, p.14-16).

Uw bewering dat u ongezien gedurende meer dan acht jaar dagelijks kon afspreken met uw minnaar in het dorp verklaart u verder door de hulp van uw jeugdvriendin in wiens huis jullie afspraken en die eveneens tot de madibaan minderheidsgroep behoort. Wanneer het CGVS u wijst op het ernstige risico dat deze vriendin liep overtuigt uw weinig doorleefde verklaring, dat u wel denkt dat ze veel angst had, geheel niet (cgvs 03.12.2015, p.18-19). Gezien uw bewering dat de meerderheid van de dorpsbewoners tot uw clan behoren en er slechts drie madibaan families in het dorp wonen enerzijds en uw verklaringen betreffende de bijzonder hardvochtige reactie van uw familie na het uitlekken van uw relatie met O. anderzijds kan er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat niet enkel uzelf maar zeker uw vriendin zich bewust waren van de mogelijke gevolgen van jullie daden. Uw bijzonder weinig doorleefde verklaring, dat u denkt dat uw vriendin wel veel angst had en u ook, maar dat u nooit in haar huis bleef overnachten en direct na uw contact met O. naar huis vertrok, overtuigt geheel niet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u documenten betreffende uw verwijzing door de burgerlijke rechtbank naar de shariarechtbank, noch documenten aangaande uw veroordeling door deze laatste rechtbank overmaakt. Daarnaast overtuigen uw verklaringen betreffende de rechtsgang geheel niet. Wanneer het CGVS informeert naar de maximumstraf die u voor de burgerlijke rechtbank riskeerde blijkt u pas een antwoord te kunnen geven nadat de vraag driemaal gesteld werd. De derde maal stelt u te denken dat u levenslang zou vastzitten. U vult aan dat men u niet zou vermoorden maar evenmin ooit zou vrijlaten (cgvs 03.12.2015, p.20-21). Rekening houdend met uw ongeloofwaardige beweringen betreffende uw gebrek aan formele scholing en de vaststelling dat u doorheen de gehoren voor het CGVS bijzonder goede lees- en schrijfvaardigheden blijkt te bezitten mag van een asielzoeker die verklaart voor de burgerlijke rechtbank in Somaliland te zijn verschenen omwille van beschuldigingen van overspel redelijkerwijs verwacht worden dat zij correcte en gedetailleerde verklaringen kan afleggen betreffende de wettelijke maximumstraffen. De vaststelling dat u hier niet toe in staat ben en na aandringen enkel vaag verwijst naar een levenslange gevangenisstraf, ondergraft andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw verklaring dat u zelf het slachtoffer bent van genitale verminking en dat u vreest dat uw dochters die in Somalië verblijven eveneens slachtoffer zullen worden van deze praktijk (cgvs 03.12.2015, p.19-20) dient te worden opgemerkt dat de Vluchtelingenconventie slechts van toepassing is op personen die zich buiten het land bevinden waarvan hij of zij de nationaliteit bezitten, wat voor uw dochters niet het geval is. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat uit bovenstaande elementen blijkt dat u uw land van herkomst niet heeft verlaten omwille van een nood aan internationale bescherming. Indien u werkelijk, zoals u beweert, tegen genitale verminking gekant bent kan niet worden ingezien waarom u het dan niet uw prioriteit heeft gemaakt uw dochters te beschermen door uw land van herkomst niet te verlaten.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt de regio Sool te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Het door u neergelegde attest uitgaande van een Belgische arts betreffende de door u ondergane genitale mutilatie wijzigt bovenstaande bevindingen niet. Het attest staat de door u ondergane verminking, welke niet betwist wordt in het kader van huidige beslissing. Het attest wijzigt bovenstaande vaststelling, dat uw dochters zich niet buiten het land bevinden waarvan zij de nationaliteit bezitten, echter niet.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de regio Sool. In casu dient dus de veiligheidssituatie in het gebied Sool, Sanaag en Cayn (SSC) beoordeeld te worden.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de regio (zie EASO "Country of Origin Information Report: Somalia – Security Situation" van februari 2016) blijkt dat dit gebied al decennia lang wordt betwist. In de regio Sanaag is er wel sprake van spanningen tussen Puntland en Somaliland, maar zijn er niet veel meldingen van geweld gerelateerd aan dit conflict. Het merendeel van het geweld in de regio Sanaag wordt veroorzaakt door clanconflicten, waarbij er soms slachtoffers kunnen vallen. Verder zijn de activiteiten van Al-Shabaab in de regio erg beperkt. In de regio Sool is het merendeel van het gerapporteerd geweld in 2014 en 2015 wel gelinkt aan het geschil tussen Puntland, Somaliland en Khatumo State. Zo vonden er gewapende conflicten plaats in mei en juni 2015 tussen de strijdkrachten van Somaliland en milities verbonden aan Khatumo State. Op 18 september 2015 voerden de Khatumo strijdkrachten een hit-and-run aanval uit op de Somalilandse strijdkrachten in Xudun. Daarnaast is er sprake van geweld tussen clanmilities, waarbij er soms slachtoffers kunnen vallen. Al-Shabaab lijkt dan weer geen sterke aanwezigheid in de Sool regio te hebben.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in het gebied Sool, Sanaag en Cayn actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit het gebied Sool, Sanaag en Cayn aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel aan als volgt:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen1, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending artikel 3 EVRM"

Na een theoretische uiteenzetting gaat verzoekster in op een aantal motieven van de bestreden beslissing:

"II.1.4 Vooreerst stelt verwerende partij te twijfelen aan de identiteit en opleidingsgraad van verzoekende partij: [citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft tijdens het gehoor aangegeven een beetje te kunnen lezen en schrijven. Zij kon de notities van de tolk ook lezen omdat hij nu en dan eens een woord op papier - in grote letters - opschreef. Verzoekende partij kan niet vlot een boek lezen of haar relaas neerpennen, maar enkele woorden lezen, lukt haar wel. Zij heeft niet gelogen over haar opleidingsgraad noch over haar identiteit.

I.1.5. Vervolgens stelt verwerende partij de manier waarop verzoekende partij naar Europa is gereisd weinig aannemelijk te vinden.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat de hele reis geregeld werd door de smokkelaar en dat zij een rood paspoort in haar handen kreeg, met de mededeling welke naam zij moest gebruiken en het feit dat zij

zich moest gedragen als de echtgenote van de smokkelaar. Ook de kinderen van de smokkelaar reisden mee, om geen argwaan te wekken bij de controleposten. Het was voor verzoekende partij duidelijk dat dit niet de eerste keer was dat de smokkelaar op deze manier te werk was gegaan, hij verzekerde haar immers dat zij niets zou moeten zeggen, dat hij alles zou oplossen – vermoedelijk zou hij verklaren dat hij reisde met zijn gezin. Verzoekende partij werd enkel geacht zich rustig te houden en te gedragen als de echtgenote van de smokkelaar.

Het was voor verzoekende partij de eerste keer dat zij reisde. Zij kende geen luchtvaartmaatschappijen noch was het voor haar van belang naar welk land de vlucht ging, zolang zij kon vluchten uit de onveilige situatie in haar land van herkomst.

Verzoekende partij volhardt dan ook dat zij weldegelijk de waarheid heeft verteld over haar identiteit, en de afgelegde weg om tot in België te geraken.

II.1.6 Verwerende partij stelt bovendien geen geloof te hechten aan de aanhouding van verzoekende partij in 2013:

[citaat bestreden beslissing]

Het is bijzonder onredelijk van verwerende partij om al dan niet geloof te hechten aan de aanhouding van verzoekende partij op basis van haar kennis van de aantal inwoners in haar dorp. Zoals hierboven reeds uiteengezet, heeft verzoekende partij geen scholing genomen, zoals verwerende partij doet uitschijnen. Zij heeft er ook nooit bij stilgestaan hoeveel huizen of inwoners er zijn in haar dorp.

Wanneer de gehoren van verzoekende partij erop worden nagelezen, blijkt dat zij weldegelijk veel informatie kan verschaffen over haar geboortedorp:

[CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 3]

En

[CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 4]

En

[CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 11]

En

[CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 11-12]

Dit zijn overigens de enige vragen die gesteld werden over de dorp van verzoekende partij. Er werd bijvoorbeeld niet gevraagd of er restaurants zijn, waar de moskee zich bevindt, waar de marktjes zijn,...

Het loutere feit dat verzoekende partij niet kan aangeven hoeveel families er wonen in haar dorp – is geen ernstig argument om haar aanhouding (?) in twijfel te trekken.

II.1.7. Vervolgens trekt verwerende partij het relaas van verzoekende partij in twijfel:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij is met haar geliefde gehuwd, hij behoorde echter tot een minderheidsclan. Toen haar vader hier achter kwam heeft hij haar uitgehuwelijkt aan een veel oudere man, omdat verzoekende partij haar familie ten schande had gebracht. Zij is inderdaad in het geheim gehuwd met haar vriend in de hoop dat haar familie haar niet zou verplichten om te huwen met iemand anders. Zij heeft niet spontaan verteld over haar verboden huwelijk uit schrik voor haar familieleden en wat zij haar en haar man zouden aandoen. Het feit dat zij noch aan haar familie noch in de rechtbank vertelde over haar verboden huwelijk, komt aldus omdat zij leefde met de schrik van de gevolgen van haar daden. Verzoekende partij heeft steeds de hoop gehad dat haar familie het huwelijk zou aanvraadden eens zij erachter kwamen, doch dat is niet het geval geweest.

Verzoekende partij kan niet terug keren naar Somaliland gezien zij er werd veroordeeld tot de doodstraf:

[CGVS-gehoorverslag 1, stuk 9, p. 25]

II.1.8. Verwerende partij .hecht evenmin geloof aan de relatie van verzoekende partij met O., nochtans heeft zij tot in detail uitgelegd hoe zij in het geheim een relatie begonnen en huwden in de hoop dat hun relatie achteraf zou worden aanvaard:

[CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5, p. 5-6]

Verzoekende partij en haar geliefde konden niet wegblijven van elkaar en onderhielden een relatie, ook na hun verboden huwelijk. Verwerende partij vindt het vreemd dat verzoekende partij dergelijke relatie kon onderhouden en dat daaruit 4 kinderen werden geboren:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij sprak nooit in het openbaar af met haar man. Haar familie had dan ook geen enkel benul dat haar man ook in het huis van de vriendin van verzoekende partij aanwezig was, telkens als verzoekende partij ernaartoe ging. Haar zwangerschappen heeft zij nooit verborgen moeten houden. Gezien zij gehuwd was met de oudere man, ging iedereen ervan uit dat de kinderen dan ook van hem waren. Uiteraard liep ook de vriendin van verzoekende partij gevaar om hen te laten afspreken in haar huis, maar zij waren hartsvriendinnen en waren altijd erg voorzichtig en kwamen nooit buiten. Zoals

verzoekende partij ook aangaf tijdens het gehoor, was haar tweede man vaak weg, waardoor zij vaak bij haar vriendin was, en waar zij ook haar geliefde ontmoette.

Verzoekende partij is thans gevlucht en zal bij terugkeer naar Somalië gedood worden gezien zij veroordeeld werd tot de doodstraf. Zij zal hoedanook onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partij komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.”

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het vermelden van artikel 3 van het EVRM en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoekster aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.3. De bestreden beslissing motiveert verder terecht dat verzoekster de aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat verzoekster met haar betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. Zij ontkent slechts de vaststellingen dat er belangrijke indicaties zijn om te twifelen aan haar identiteit en haar opleidingsgraad, herhaalt haar verklaringen over haar reis naar België en volhardt dat zij over de problemen die zij had de waarheid heeft verteld. Het feit dat geen geloof wordt gehecht aan de aanhouding in 2013 wordt overigens niet enkel gebaseerd op basis van het aantal inwoners van het voorgehouden dorp waarvan verzoekster afkomstig is. Deze vaststelling steunt tevens op het feit dat verzoeksters verklaringen over haar beweerdde problemen allerminst kunnen overtuigen. De motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen:

“Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) wijst er vooreerst op dat de identiteit van een asielzoeker een kernelement uitmaakt in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van dit fundamentele gegeven dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan de asielzoeker toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot onderzoek van zijn aanvraag. Het CGVS erkent dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker het moeilijk kan maken om een sluitend bewijs van de voorgehouden identiteit voor te leggen. U verklaart tijdens het gehoor nooit een identiteitsdocument of geboorteakte te hebben gehad in uw land van herkomst (cgvs 03.12.2015, p.3). Desgevallend moet de asielzoeker dan zijn of haar identiteit aantonen op basis van zijn of haar verklaringen. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw opleidingsniveau en de wijze waarop u van Addis Abeba naar Europa reisde allerminst overtuigen.

Zo moet worden opgemerkt dat u bij de Dienst vreemdelingenzaken aangeeft nooit formeel onderwijs te hebben genoten. U zou wel koranonderricht hebben gekregen, en enkel een beetje Somali kunnen lezen (verklaring DVZ – vraag 11). Tijdens uw gehoren voor het CGVS bleek u echter bijzonder vlot de tolknotities te kunnen meelezen, ook wanneer het notitieblad voor u bijna geheel omgekeerd lag, en corrigeerde u de tolk meermaals tijdens het noteren (cgvs 03.12.2015, p.19). Bij aanvang van het tweede gehoor schreef u uiteindelijk zelf de naam van uw dorp neer op het notitieblad van de tolk omdat u het niet eens was met de wijze waarop de tolk de naam noteerde (cgvs 17.02.2016, p.1). Voorgaande vaststelling roepen bijzonder ernstige vragen op betreffende uw voorgehouden lage scholingsgraad en uw bewering dat u enkel een beetje kan lezen. Wanneer het CGVS u hiermee confronteert herhaalt u nooit formele scholing te hebben genoten en enkel koranonderricht te hebben gehad. U verklaart plots wel dat u in de madrassa niet enkel leerde lezen maar ook schrijven (cgvs 03.12.2015, p.19). De vaststelling dat u betreffende uw scholingsniveau niet alleen weinig aannemelijke maar ook inconsistente verklaringen aflegt doet het ernstige vermoeden ontstaan dat u voor de Belgische asielinstanties uw werkelijke identiteit wil verhullen en uzelf ten onrechte het profiel van ongeschoolde vrouw wil aanmeten.

De hiervoor gemaakte bedenkingen betreffende uw voorgehouden identiteit worden versterkt door uw weinig aannemelijke verklaringen over de wijze waarop u van Addis Abeba naar Europa reisde. Zo verklaarde u op de Dienst vreemdelingenzaken niet te weten met welke vliegtuigmaatschappij u van Addis Abeba naar Europa reisde noch wat de eindbestemming van uw vlucht was (verklaring DVZ – vraag 33). Ook op het CGVS stelt u enkel te weten dat u in een Europees land aankwam, en niet weet of dit België betrof. U verklaart zich evenmin de naam van de stad of de naam van de luchthaven waar u

aankwam te kunnen herinneren (cgvs 03.12.2015, p.6). Zoals hiervoor reeds werd opgemerkt blijkt uit uw gedragingen tijdens de gehoren voor het CGVS dat u vlot leest en schrijft. Redelijkerwijs mag aangenomen worden dat een vluchteling interesse vertoont in zijn of haar eindbestemming en bijgevolg duidelijke verklaringen kan afleggen betreffende de vliegtuigmaatschappij waarmee hij of zij reisde of betreffende de stad, de luchthaven of het land waarheen hij of zij reisde. Dat u beweert geen van deze elementen te kennen roept dan ook ernstige vragen op.

Verder is het opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaart enkel te weten dat u tijdens uw vlucht het rood paspoort gebruikte van de Somalische vrouw van de smokkelaar maar niet te weten onder welke nationaliteit u reisde (verklaring DVZ – vraag 33 en CGVS 03.12.2015, p.7). Gevraagd of het een Somalisch paspoort betrof antwoordt u ontkennend en herhaalt u niet te weten in welk land het paspoort dan wel uitgegeven werd. Wanneer het CGVS informeert wat u aangaande uw nationaliteit diende te vertellen in geval van een controle verklaart u dat u zou verwijzen naar uw eigen nationaliteit, de Somalische, en steeds zegt dat u Somalische bent. Geconfronteerd met uw eerdere bewering dat het paspoort waarmee u reisde niet in Somalië uitgegeven werd en nogmaals bevraagd wat u bij een individuele controle moest vertellen betreffende uw nationaliteit stelt u dat de smokkelaar in geval van een controle het woord zou voeren. Wanneer het CGVS u er op wijst dat in Europese luchthavens individuele identiteitscontroles uitgevoerd (kunnen) worden en informeert wat u dan betreffende uw nationaliteit moest vertellen stelt u dat de smokkelaar u enkel de naam en leeftijd van zijn echtgenote meegaf maar niet haar nationaliteit. Daarop geeft u aan plots te beseffen dat u met een Belgisch paspoort reisde (cgvs 03.12.2015, p.7-8). Deze voorstelling van uw illegale passage door een Europese luchthaven kan niet overtuigen. Bij aankomst in een Europese luchthaven bestaat steeds de mogelijkheid van een individuele identiteitscontrole. Er kan dan ook worden verwacht dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen betreffende de door u gebruikte documenten en voorgehouden nationaliteit tijdens uw vlucht. Uw bewering dat u zelf van niets wist en dat de smokkelaar de grenspolitie uitleg zou verschaffen over uw nationaliteit overtuigt dan ook niet. Bovendien roept uw plotse bewering tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u onder de Belgische nationaliteit reisde vragen op. U verklaarde immers zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als aanvankelijk tijdens het gehoor voor het CGVS geen idee te hebben in welk land het door u gebruikte paspoort uitgegeven werd. Dat u zich op het CGVS na een zestal vragen betreffende de nationaliteit waaronder u reisde plots herinnert dat u een Belgisch paspoort gebruikte is niet geloofwaardig. Wanneer u bovendien tijdens het tweede gehoor voor het CGVS dezelfde vragen gesteld worden stelt u nogmaals dat u geen idee heeft onder welke nationaliteit u reisde en maakt u geen melding meer van een Belgisch paspoort (cgvs 17.02.2016, p.12-13).

Bijkomend kan nog gewezen worden op uw enigszins merkwaardige verklaringen betreffende uw reisgezellen. Zo verklaart u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS dat u samen met de smokkelaar en diens kinderen reisde, waarbij u het paspoort van de echtgenote van de smokkelaar gebruikte. De namen van de kinderen van de smokkelaar blijkt u, in tegenstelling tot de nationaliteit dewelke u tijdens uw vlucht gebruikte, feilloos voor de geest te kunnen halen (cgvs 03.12.2015, p.6-7). Op het einde van het tweede gehoor stelt u aangaande een mogelijke controle door de grenspolitie bovendien dat u geen argwaan wekte omdat jullie als familie beschouwd werden en uw kinderen bij u waren. Wanneer het CGVS uw bewering, dat uw kinderen u vergezelden tijdens de vlucht, herhaalt antwoordt u bevestigend. Slechts wanneer er gevraagd wordt of u de kinderen van de smokkelaar bedoelt herstelt u zich aarzelend en antwoordt u bevestigend. De hiervoor opgesomde elementen doen het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke identiteit en/of de door u gebruikte identiteitsdocumenten en reisgenoten tijdens uw vlucht van Ethiopië naar België.

Al evenmin overtuigt uw bewering dat u tot uw aanhouding in juni 2013 in het dorp Ade Adeye verbleef. Wanneer het CGVS informeert of uw geboortedorp een groot dorp is stelt u dat het niet groot of niet klein was. Gevraagd hoeveel families er wonen stelt u dat het er heel veel zijn, en dat u dat niet kan tellen omdat het over meer dan één of twee families gaat en dit uw begripsvermogen te boven gaat (cgvs 03.12.2015, p.10-11). Ook tijdens het tweede gehoor blijkt u niet in staat om het aantal inwoners van uw dorp te schatten. Wanneer de protection officer van het CGVS informeert of uw dorp eerder 50, eerder 500 of eerder 5000 inwoners telt blijkt u wel de cijfers hoger dan twee te kunnen hanteren en verklaart u dat het tussen deze twee uitersten ligt (cgvs 17.02.2016, p.9). Zoals hiervoor reeds werd opgemerkt bleek u tijdens de gehoren niet enkel in staat de tolknotities te lezen maar deze ook te corrigeren waar u dat nodig achtte. Uit de bij het administratief dossier gevoegde satellietbeelden blijkt bovendien dat uw geboortedorp slechts een vijftigtal huizen telt. Van een persoon die verklaart haar ganse leven in een dorp te hebben gewoond en die goede lees- en schrijfvaardigheden bezit mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij duidelijke verklaringen aflegt over het aantal inwoners dat haar dorp telt. Overigens kan ook van een laag opgeleid persoon worden verwacht dat zij aannemelijke

verklaringen aflegt met betrekking tot de onmiddellijke leefomgeving, worden gesteld met betrekking tot een laag opgeleid persoon

Niet alleen legt u bijzonder weinig aannemelijke verklaringen af betreffende uw identiteit, uw dorp van herkomst en uw reisroute. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat uw beweringen betreffende uw problemen in uw thuisland allerminst overtuigen. Zo stelt u dat uw relatie met O. O. O., uw jeugdvriend die tot de madibaan minderheidsgroep zou behoren, in 2003 aanving (cgvs 03.12.2015, p.9) waarna jullie zich 8 februari 2004 huwden (cgvs 17.02.2016, p.3). Over de aanwezigen tijdens uw (voor)huwelijk met O. beweert u op het ene moment tijdens het gehoor dat enkel uzelf, uw echtgenoot, twee familieleden van uw echtgenoot en uw vriendin aanwezig waren (cgvs 17.02.2016, p.3) om even later tijdens het gehoor dan weer te beweren dat er nog jongeren uit Las Anood, vrienden van uw echtgenoot, aanwezig waren als getuigen (cgsv 17.02.2016, p.7-8). U verklaart verder dat jullie huwden omdat uw familie op de hoogte was gekomen van jullie relatie. U stelt dat jullie de relatie publiek wilden maken na jullie huwelijk in de hoop dat uw familie uw partner zou aanvaarden cgvs 17.02.2016, p.6-7). Wanneer het CGVS echter informeert wat u na het afsluiten van het huwelijk met de madibaan vertelde aan uw familie antwoordt u dat u helemaal niets vertelde en zij er niet achter kwamen dat jullie gehuwd waren. U verklaart verder dat u niemand ooit iets vertelde over uw huwelijk en het zelfs in de rechtbank niet vertelde. Deze voorstelling van de feiten roept ernstige vragen op. Van iemand die beweert dat zij van plan was in het geheim te huwen om nadien pas de toestemming van haar ouders te vragen, een praktijk die zoals u terecht stelt bijzonder veel wordt toegepast in Somalië, mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij na terugkeer haar familie op de hoogte brengt van het afgesloten huwelijk. De vaststelling dat u dit niet deed, ook niet op het moment dat uw familie u dreigde uit te huwelijken aan uw tweede echtgenoot, ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat u wenste uw huwelijk publiek te maken in de hoop de goedkeuring te verkrijgen. Bovendien kan gewezen worden op uw weinig consistente verklaringen aangaande het tijdstip waar op u uw huwelijk met O. publiek maakte. Zo stelt u tijdens het gehoor voor het CGVS enerzijds dat u zelfs voor de rechtbank niets vertelde over uw huwelijk met O. om onmiddellijk hierna te beweren dat u het wel aan de rechter vertelde (cgvs 17.02.2016, p.7). Een begin van materieel bewijs ter staving van uw huwelijk(en) legt u niet neer.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bijkomend ondergraven door de bijzonder weinig aannemelijke verklaringen die u aflegt over uw geheime relatie met O. O. O. nadat u gedwongen uitgethuwelijkt werd aan A. A. A. Zo verklaart u dat uw familie u gedwongen uithuwelijkte nadat zij op de hoogte kwamen van uw relatie met O. Redelijkerwijs mag dus aangenomen worden dat uw familie en clan, bewust van uw liefde voor een lid van een minderheidsgroep, enige achterdocht koesterden en zowel u als uw minnaar ook na uw uithuwelijking nauwlettend in het oog hielden. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat in een plattelandsdorp waarvan de meerderheid van de inwoners tot uw clan behoren en waar er slechts drie madibaan families wonen (cgvs 03.12.2015, p.11-12) het doen en laten van een vrouw die uitgethuwelijkt werd nadat zij betrapt werd op een relatie met een madibaan bijzonder nauwgezet wordt opgevolgd.

Ondanks dat uit de bij het administratief dossier gevoegde satellietbeelden blijkt dat Ade Adeye een klein dorp is met de daarbij horende sociale controle stelt u dat u tussen 8 februari 2005, de datum van uw huwelijk met A., en juni 2013, de datum van uw arrestatie, bijna dagelijks afsprak met uw minnaar in het huis van een vriendin op enkele minuten stappen van uw eigen huis (cgvs 03.12.2015, p.21-22). Uit deze afspraken kwamen drie kinderen ter wereld. Uw zwangerschap van het vierde kind van uw minnaar zou geleid hebben tot uw arrestatie. Wanneer het CGVS enigszins verwonderd informeert hoe u er meer dan acht jaar lang in slaagde uw relatie verborgen te houden hoewel u zowat elke dag in uw eigen dorp met uw minnaar afsprak overtuigen uw verklaringen allerminst. Zo stelt u dat uw oudere echtgenoot erg vaak van huis was (cgvs 03.12.2015, p.22). Ook op het moment van uw asielaanvraag beweerde u dat uw echtgenoot vaak weg was omdat u zijn tweede vrouw was (vragenlijst CGVS - vraag 5). Deze verklaring roept vragen op. Zoals hiervoor reeds werd gesteld mag aangenomen worden dat niet enkel uw echtgenoot maar ook de andere leden van uw familie en clan uw doen en laten in het oog hielden gezien u als ongehuwde vrouw betrapt werd met een madibaan. Bovendien beweerde u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS eveneens dat uw echtgenoot gescheiden was van zijn eerste echtgenote en zijn tweede echtgenote in Saoedi-Arabië nooit bezocht, wat uw bewering dat u uw gangen kon gaan omdat uw echtgenoot veelvuldig van huis was op losse schroeven zet (cgvs 03.12.2015, p.14-16).

Uw bewering dat u ongezien gedurende meer dan acht jaar dagelijks kon afspreken met uw minnaar in het dorp verklaart u verder door de hulp van uw jeugdvriendin in wiens huis jullie afspraken en die eveneens tot de madibaan minderheidsgroep behoort. Wanneer het CGVS u wijst op het ernstige risico dat deze vriendin liep overtuigt u weinig doorleefde verklaring, dat u wel denkt dat ze veel angst had, geheel niet (cgvs 03.12.2015, p.18-19). Gezien uw bewering dat de meerderheid van de dorpsbewoners tot uw clan behoren en er slechts drie madibaan families in het dorp wonen enerzijds en uw verklaringen betreffende de bijzonder hardvochtige reactie van uw familie na het uitlekken van uw relatie met O.

anderzijds kan er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat niet enkel uzelf maar zeker uw vriendin zich bewust waren van de mogelijke gevolgen van jullie daden. Uw bijzonder weinig doorleefde verklaring, dat u denkt dat uw vriendin wel veel angst had en u ook, maar dat u nooit in haar huis bleef overnachten en direct na uw contact met O. naar huis vertrok, overtuigt geheel niet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u documenten betreffende uw verwijzing door de burgerlijke rechtbank naar de shariarechtbank, noch documenten aangaande uw veroordeling door deze laatste rechtbank overmaakt. Daarnaast overtuigen uw verklaringen betreffende de rechtsgang geheel niet. Wanneer het CGVS informeert naar de maximumstraf die u voor de burgerlijke rechtbank riskeerde blijkt u pas een antwoord te kunnen geven nadat de vraag driemaal gesteld werd. De derde maal stelt u te denken dat u levenslang zou vastzitten. U vult aan dat men u niet zou vermoorden maar evenmin ooit zou vrijlaten (cgvs 03.12.2015, p.20-21). Rekening houdend met uw ongeloofwaardige beweringen betreffende uw gebrek aan formele scholing en de vaststelling dat u doorheen de gehoren voor het CGVS bijzonder goede lees- en schrijfvaardigheden blijkt te bezitten mag van een asielzoeker die verklaart voor de burgerlijke rechtbank in Somaliland te zijn verschenen omwille van beschuldigingen van overspel redelijkerwijs verwacht worden dat zij correcte en gedetailleerde verklaringen kan afleggen betreffende de wettelijke maximumstraffen. De vaststelling dat u hier niet toe in staat ben en na aandringen enkel vaag verwijst naar een levenslange gevangenisstraf, ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verder laat verzoekster na om de praktijk van vrouwelijke genitale verminking (VGV) in haar land van herkomst aan te brengen in het verzoekschrift. Verzoekster formuleerde evenmin bij aanvang van de asielprocedure enige aan deze praktijk gerelateerde vrees (CGVS-vragenlijst, stuk 16). Indien zij dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk worden verwacht dit te vermelden. Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de asielautoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een asielaanvraag in vertrouwen. Verzoekster trachtte tijdens het CGVS-interview te laten uitschijnen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst slachtoffer dreigde te worden van VGV. Uit het medische attest blijkt dat verzoekster reeds is besneden (Documenten, stuk 14, nr. 1). Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou worden herbesneden. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen om te worden herbesneden. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Verzoekster laat de verdere motivering van de bestreden beslissing over de vrouwelijke genitale verminking en over het neergelegde medisch attest ongemoeid. Deze motivering is ook correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt tevens door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1) omtrent de veiligheidssituatie in de regio Sool daarnaast dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden niet betwist door verzoekster. De motivering van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt dan ook overgenomen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP